

Z vodáckého dávnověku

Lužnice, červenec 1957

Výpravy se zúčastnila celá naše rodina - rodiče, sestry Ludmila a Olga (16 a 14 let) a já (Jan, 12 let). Jeli jsme na 2 lodích - žebrované kanoi typu „Šlégr“ a dvojmístném skládacím kajaku. Lodě byly předem poslány vlakem do Suchdola nad Lužnicí.

Pondělí, 8.července

Jeli jsme rychlíkem z Wilsonova nádraží, odjezd v 7.20. Ve Veselí nad Lužnicí jsme přesedli na osobák. V našem kupé seděla nějaká paní, která vypadala jako hraběnka a měla chlupatého psíka. Nadávala nějakému pánovi, jehož zavazadlo jí spadlo na hlavu. Do Suchdola jsme přijeli kolem poledne. Když jsme vystoupili z vlaku, přiběhlo k nám několik kluků, kteří nám nabízeli pomoc. Nechali jsme si odvézt zavazadla k vodě a zaplatili jim 15 Kč. Obědvali jsme v závodní kuchyni. Bylo horko a v řece bylo velmi málo vody. Blížila se bouře. Počkali jsme až přejde. Potom jsme ujeli po vodě asi 4 km. Na kanoi jel táta s holčičkami a na kajaku máma s Jendou. Občas jsme najížděli na mělčinu a museli jsme brodit. Utábořili jsme se na krásném tábořišti na pravém břehu. Na tábořišti byla pitná voda. Tábořili tam mladí manželé s chlapečkem. Večeřeli jsme na studeno chléb s máslem, sýr, jedno vejce a salám. K večeru se opět blížila bouře.(4 km)

Úterý, 9.července

V noci pršelo a byla vichřice, ale naše stany to vydržely. Ráno bylo opět hezky a svítilo slunce. K snídani bylo kakao ze sušeného mléka. Vyjeli jsme po osmé hodině; opět jsme najížděli na mělčiny a Olinka musela vystoupit z lodě a brodit. Jez „U Pilaře“ jsme přenášeli po pravé straně¹. Koupali jsme se pod jezem (vodopádem). V řece bylo hrozně málo vody. Olinka plavala na žábě, aby odlehčila loď a přitom žábu roztrhla. Byl tam nějaký pán ze Žiliny s klukem. Společně jsme se fotili a on říkal, že nás pozve na Dunaj. Olina našla rozbitý maňas. Chtěli jsme ho poslat z Majdaleny do Davle a dát ho tam dokopy. Táhlí jsme jej po vodě za sebou. V poledne jsme přistáli u Majdaleny. Máma s holkami šly do vesnice nakoupit a maňas nesly s sebou. Byl ale moc těžký a na nádraží bylo daleko, tak jsme ho nechaly klukům z vesnice. Mezitím začalo pršet a co zůstalo venku, zmoklo. V našem stanu se skrývala před deštěm stará paní s holčičkou. Během bouře jsme ohřívali na suchém lihu ve stanu konzervu. Po bouři vysvitlo slunce a bylo zase horko. Slováci nám mezitím ujeli. Pokračovali jsme v cestě a kolem páté jsme přijeli na Starou řeku². Na pravém břehu jsme našli velmi pěkné tábořiště nedaleko obory a postavili stany. Pánové šli pro mléko do nedalekého statku (asi 1 km). Večeřeli jsme brambory a mléko. Večer přišel slejvák a celou noc pršelo. (11 km, 1 jez)

Středa 10.července

Ráno bylo zataženo a blížila se bouřka. Tátovi se po velkém úsilí podařilo rozdělát oheň a uvařili jsme kakao. Během bouře jsme se bavili ve stanu svým osobitým způsobem. Oheň během deště nevyhasl. Po desáté hodině šel táta obhlédnout okolí. Tábořili tu lidé s autem, kteří dychtivě čekali na předpověď počasí v rádiu. Když se dozvěděli, že bude pršet další 3 dny a 3 noci, znechuceně odjeli. V poledne přestalo pršet. K obědu jsme měli špagety se

¹ U tohoto jezu odbočuje Zlatá stoka, která napájí okolní rybníky a potom se vlévá opět do Lužnice. Plavba po Zlaté stoce vyžadovala zvláštní povolení

² Zde se opět Lužnice větví - odbočuje tu Nová řeka, která odvádí přebytečnou vodu do Nežárky; Stará řeka napájí rybník Rožmberk; je to náš největší rybník, na kterém je prý možno pozorovat zaoblení Země

salámem. Po obědě jsme se začali balit, a když byl poslední stan sbalen, opět se rozpršelo. Jeli jsme v dešti. Bylo to něco úžasného - přes vodu ležely klády, pře které jsme museli lodě přetahovat, řeka se hrozně kroutila. Olinka přesedla do kajaku a Jenda seděl v kanoi jako „porcelán“. Řečiště bylo úzké, lemované spoustou kořenů. Neustále jsme museli vyskakovat z lodě a překonávat mělčiny, jinde jsme zase podjížděli padlé kmeny. Pod mostem byl jez, přes který jsme museli lodě přenést. Byly tam ženy - zeměměřičky, které vyměřovaly (nový?) most. Cesta pokračovala velmi pomalu. A zase začalo silně pršet. Na levém břehu se objevilo stavení - byla to samota „U Boreckých“ (na 104,5 km). Přistáli jsme a domluvili si spaní ve stodole. Bydlely tam dvě rodiny - Novákoví a Soukupovi. Paní na nás byly hodné. (2 km, 1 jez)

Čtvrtek 11.července

K snídani jsme měli mléko, tvaroh a máslo našich hostitelů, paní Soukupová nám prodala také vejce. Skoro celý den pršelo. Dopoledne šli táta s Olinkou do Třeboně nakoupit, je to odsud asi 1 km. Cestou tam je hodní lidé svezli na koňském povoze. Ostatní leželi ve stodole na slámě a odpočívali. K opožděnému obědu byly řízky. Přes den velmi stoupla voda. Večer jsme šli na procházku a narazili jsme na pionýrský tábor. Bylo to malá děťátka z Hradce Králové. Teklo jim do stanů. K večeri jsme měli vejce. Celou noc lilo.

Pátek 12.července

Vstávali jsme o půl sedmé. Pršelo. Když déšť ustal, sbalili jsme bagáž a vyrazili na vodu. Pršelo a funěl vítr. Plavba byla krkolomná, neboť v řečišti leželo mnoho padlých stromů. Voda byla mírně nad normál. K poledni jsme vpluli do rybníka Rožmberk. Na rybníku byly vlny a pluli jsme proti větru. Přejeli jsme rybník a přistáli u hydroelektrárny. S námahou jsme přetáhli lodě přes hráz a pokračovali v plavbě. Postupně se zlepšilo počasí a bylo modré nebe. V obci Lužnice jsme nakoupili. Řeka měla už dost vody a byl tu silný proud. Jez v Lužnici jsme přenesli. Pod jezem voda smrděla. Po 7 km plavby jsme přijeli k jezu u Maděrova mlýna. Utábořili jsme se pod jezem. Tam nás dohonili Žiliňáci a zůstali tu s námi. K večeri byly makarony s masem ve vlastní šťávě z konzervy. Pro vodu jsme chodili do polozbořeného mlýna. (20 km, 2 jezy)

Sobota 13.července

Ráno nebyla v řece voda³, ale postupně se hladina začala zvedat. Bylo krásné počasí. Slováci odjeli a už jsme je nikdy nespatri. Řeka nebyla v tom místě regulovaná a byly tam houštiny. Na 80. říčním kilometru⁴ byl jez (stupeň), který jsme snadno přenesli; dál už byla řeka regulovaná. Byly tam krásné podmínky pro koupání a táboření. Nedaleko byla samota. Obědvali jsme na radnici ve Veselí nad Lužnicí a nakoupili jsme tam. Přenášení tamního jezu bylo velmi obtížné, ale pomohl nám místní mladík. V Dráchově jsme jez překonali snadno - klouzali jsme se po prknech. Také ostatní jezy byly docela příjemné. Odpoledne jsme se několikrát koupali. Utábořili jsme se pod Ovčínem na 58.kilometru, kde byla studánka. Zjistili jsme, že je kajak značně poškozen - kostra přídě byla rozložena a plášť protrhán. Museli jsme to opravit. Noc byla teplá a hezky se nám spalo. (26 km, 6 jezů)

Neděle 14.července

Ráno hlásil místní rozhlas, že obyvatelé vesnic ležících při silnici Praha-České Budějovice budou mít příležitost projevit svou oddanost Sovětskému svazu, neboť mezi 10. a 11.hodinou tudy bude projíždět delegace vedená prvním tajemníkem ÚV KSSS N.S.Chruščovem a předsedou rady ministrů Bulganinem. Těšili jsme se na zajímavou podívanou, ale kvůli

³ Zřejmě nejela hydroelektrárna

⁴ Počítá se od ústí řeky

opravě kajaku jsme to propásli. Od rána bylo zataženo a začalo pršet. Jelikož byl kajak velmi poškozen, chtěli jsme cestu přerušit, v Plané nad Lužnicí, ale potom jsme se rozhodli v plavbě pokračovat. Překonali jsme několik velmi obtížných jezů. Byly přehánky, vyčasilo se až odpoledne. Sjeli jsme šlajсну Soukeník na 45.kilometru. V Sezimově Ústí jsme viděli davu lidí, kteří šli navštívit Benešův hrob. Přistáli jsme u hospody na pravém břehu, ale měli tam jen pití. Projížděli jsme Tábořem. Přenášení jezů je tu velmi obtížné. Brhlíkův jez na 38.kilometru nám pomohli přenést 3 hejskové (učni). Utábořili jsme se v lesíku pod jezem na levém břehu, kde vyvěral pramínek. Zjistili jsme, že nám chybí sekyra. Zase trochu sprchlo. Kolem projížděl párek na kanoi. Udělali se na šlajсну u papírny. Na druhém břehu pokřikovali užralí vojáci. Bylo jich tam plno a řvali až do noci. (21 km, 8 jezů)

Pondělí 15.července

V noci lilo, ale ráno bylo docela hezky. Po snídani jsme si šli prohlédnout starobylé město Tábor. Táta hlídal. Nakoupili jsme, poslali jsme pohlednice a potom jsme navštívili muzeum a tábořské podzemí - katakomby. Jenda tam potkal Žiliňáka, který říkal, že v Táboře zůstanou 3 dny a pak pojedou dál. K poledni jsme se vrátili na tábořiště. Měli jsme s sebou hotové jídlo - španělského ptáčka s rýží, kterého jsme snědli k obědu. Potom jsme se vydali na strastiplnou cestu. V propusti jezu Papírna se během dopoledne udělaly 3 kanoje. My jsme jez přenesli po levém břehu. Dva jezy jsme projeli a ostatní jsme museli přetahovat přes hráz. Zakotvili jsme na Ostrově Adamitů. Bylo tam několik stanů. Jedli jsme maliny. Pluli jsme dál pěknými peřejemi. V rekreačním středisku v Příběnicích jsme si dali polévku. Z příběnického hradu jsme viděli jen zeď u vody. Kolem šesté jsme dorazili pod Stádlec, kde jsme se utábořili. (14 km, 8 jezů)

Úterý, 16.července

Vyjeli jsme dosti brzy. Bylo hezké počasí. Cestou jsme navštívili zříceninu hradu Dobronice a udělali tam pár fotek. Na koupališti nad Bechyní jsme posvačili. Na oběd jsme se stavili v Židově strouze. Je tam velká jeskyně a v ní pitná voda. Pojedli jsme chléb s marmeládou a mrkev. Nakoupili jsme si v Kolodějích. U tamního jezu jsme si půjčili vozík, na kterém jsme převezli kajak; kanoi jsme převáželi na podvozku, z kterého během jízdy několikrát odpadlo kolečko. Pokračovali jsme v plavbě směrem k soutoku s Vltavou. Na řece bylo málo kanoistů⁵, ale na březích tábořilo hodně lidí a hemžilo se tam pionýrskými tábory. Opustili jsme Lužnici a vpluli do Vltavy. Spali jsme u Kodetů na seně. (24 km, 7 jezů)

Středa, 17.července

Snídali jsme mléko. Táta byl na nákupu v Neznášově, kde byl špatně zásobený obchod. Bylo hezké počasí. Bez zavazadel jsme projeli Horní Lipovský jez; byly tam srdcervoucí vlny. Dolní Lipovsko jsme přenášeli, někteří vodáci to sjížděli na kajaku. Bylo to hrozně krkolomné. Jeden kanoista se tam udělal. V okamžiku, kdy jsme vyjížděli, na tátu zavolala ze břehu nějaká paní - byla to kolegyně z ministerstva. Táta se ohlédl a přitom se mu vymkla ruka z kloubu (táta měl „luxační rameno“). Šel se zeptat do mlýna, kde je doktor, a na zpáteční cestě mu skočilo rameno zpět. Jeli jsme k domu „Na Kotánku“, kde byl na rekreaci nějaký chirurg. Ten tátu prohlédl a pravil, že by ruka měla být týden znehybněna a nošena na pásce. Táta seděl v kanoi jako porcelán; pádlovala máma s Lídou a na kajaku jela „děťátka“. Když jsme projížděli jez Boudy, nabrali („cákli“) jsme do kanoje asi 25 l vody. Přistáli jsme u Skaláků. Máma byla na nákupu v Chřešřovicích a ostatní zatím sbírali maliny. Ty jsme pak měli k večeři jako dezert, jedli jsme makarony s masem z konzervy. U Mašků, kteří bydlí asi

⁵ V Bechyni hodně vodáků končí cestu, nechce se jim překonávat „olej“ Slapské přehrady (přehradní jezero naplnila velká voda v roce 1955; čerstvě dokončená hráz tehdy hrozila protržením a v pohotovosti byla dělostřelecká baterie, která by v případě nebezpečí odstřelila vrchol hráze.

200m od Skaláků jsme koupili brambory. Olina s Jendou spali ve velkém stanu, Lída v malém „zelenáči“ a rodiče na seníku.(15 km, 5 jezů)

Čtvrtek, 18.července

Ráno bylo teplo. Šli jsme se koupat. Skalákovi nám dali tvaroh a 20 vajec. Vyjeli jsme kolem osmé. Jez v Podolsku jsme přenášeli vpravo, druhou šlajsku jsme projeli. Táta už pádloval. Šejhar jsme přenesli po levém břehu. Potom jsme vpluli do Červenských proudů; bylo dost vody a jelo se krásně. Na březích tábořily spousty lidí. Okolní stráně byly již z velké části vykácené⁶. V 11hodin jsme byli „U Lavičky“. Letoštický jez jsme přenášeli kolem elektrárny, bylo to hrozné utrpení. Žďákovský jez byl proražen a dírou v jezu jezdil akrobaticky nějaký pán. Nabídl Olině, že ji svezí, a ona po dlouhém váhání svolila. Loď skákala po hrozných vlnách a potom se převrátila. Ten pán říkal, že to můžeme projet i s bagáží. Žďákovská hospoda už neexistuje. Utábořili jsme se pod Orlíkem. Tábořilo tam hrozně moc lidí. Okolní les byl již vykácen, všude byla spousta odpadků a výkalů. Táta s Jendou šli nakoupit do Sedla. Koupili maso, sekuru a chléb; máslo neměli. Bylo tu hodně malin. Povečeřeli jsme maso a brambory a šli jsme spát. Asi v jednu hodinu v noci se ozýval řev opilých motorkářů, kteří se domáhali převozu přes řeku. Přívozníkovi sprostě nadávali on je odmítl převézt. Na hradě mňoukal páv, který se svým hlasem podobal Olině. (30 km, 5 jezů)

Pátek 19.července

Lída ráno nařikala, že se nevyspala kvůli mrazu a řevu opilců. Když jsme vyplouvali, na věži právě odbíjela 9.hodina. Dohnali jsme vor, který ráno projížděl kolem tábořiště. Voraři nám dovolili, abychom se na voru svezli. Když jsme ale na vor vylezli, najel vor na mělčinu. Po půlhodinovém páčení se vor uvolnil a vjel do propusti. Po cestě jsme jedli a skákali start'asy, táta se holil. Projeli jsme stavenišťem Orlické přehrady u Žlákovic. Staví se tam sídliště pro budovatele přehrady, přístupové komunikace a pomocné stavby. Cesta se velmi vleče. Vlastní stavba hráze je teprve v počátcích; řečiště je zúženo a je tam hrozný proud. Na mostě je nápis „Orlická přehrada - pevná hráz míru“. Pod stavenišťem jsme vor opustili a vorařům jsme dali za svezení 10 Kč. Voraři křičeli na hospodského „Pivo! Cigarety! Rum!“. Když jim to nedal, strašně mu nadávali a hrozili, že ho shodí do vody. Přistáli jsme v Kamýku, kde se staví další⁷ přehrada. Nakoupili jsme tam zásoby potravin, sedli na navigaci s jedli jsme rohlíky, salám a mrkev. Pod Kamýkem začíná vzduť Slapské přehrady. Cesta byla otravná, ubíhala pomalu. Na březích jezera je monumentální kilometráž. Dojeli jsme k Tancibudce. Ve vodě je velké množství řas, podobá se polévce. Hnala se na nás bouře. Vál jihozápadní vítr a na jezeře se dělaly velké vlny.. Máma šla k paní Čejnové, která chová zvláštní vousaté slepice. Spustil se slejvák. Na noc šly dámy na seno, zatímco pánové mrzli ve stanu.

Sobota, 20.července

Od rána přšelo. Celé dopoledne jsme leželi zabaleni v dekách ve stanu. Děti se praly a táta musel zakročit a odvedl Jana. Na kanoi jsme připevnili stožár na plachtu (jako plachta sloužila stanová podlážka). Oběd jsme si udělali u paní Čejnové. Vyjeli jsme odpoledne, kdy se trochu vyčasilo. Chvilími jsme jeli na plachtu, ale většinou bylo bezvětří. Směrem k přehradě ubývá řas. Břehy tu již vypadají lépe - rozvaliny domů byly odstraněny a břehy obrostly vegetací⁸. Někde se na břehu objevuje po vyluhování hlíny píseček. V některých opuštěných domech se usadili chalupáři a rybáři. Poblíž Cholínského mostu na nás pokřikoval nějaký rybář, ačkoli jsme se jeho udic ani nedotkli. Začal s s námi hádat a házel po nás kameny, ale netrefil se. Tvrdil, že lodě mají jezdit 6m od břehu, ačkoli žádný takový předpis není. Večer jsme dojeli

⁶ Budoucí dno Orlické přehrady

⁷ tzv. vyrovnávací

⁸ Autorka textu, Ludmila, tudy jela již v předchozích letech, těsně po napuštění přehrad

do Živohoště. Spali jsme ve stodole na bývalé faře, kde nyní bydlí jakýsi rolník. Zapomněli jsme tam sekyru. (22 km)

Neděle, 21.července

Bylo docela pěkné počasí, chvílemi svítlo slunce. Vál příznivý vítr, a tak jsme mohli jet na plachtu. Na březích jezera byly spousty lidí. Jachty a pramice tam převáží přes přehradu zvláštní autojeřáb. Při nakládání lodí si nějaký kluk přiskřípl nohu a rozmačkal si palec. Půjčovna vozíků pro převoz kanoí byla na druhém břehu. Vozíků je nedostatek, neboť jsou většinou rozbité. Pod přehradou je socha Sv.Jana, patrona Svatojanských proudů, které zmizely na dně Štěchovické přehrady. Voda pod přehradou je hrozně studená; proti předchozím létům ubylo chcíplých ryb. Štěchovickou přehradou (zdymadlem) jsme projeli společně parníkem⁹ a dojeli šťastně do Davle. Lodě jsme nechali u Dvořáků na zahradě a šli jsme na Sloup¹⁰.

Vltava, 1959

Jeli jsme na 3 lodích: žebrové kanoi, dvojmístném skládacím kajaku a Jenda jel na Vrance - dřevěném (scharpiovém) kajaku vlastní výroby. Startovali jsme v Bráníku v loděnici. Jeli jsme na nákladním autě s plachtou, lodě se nakládaly na přívěs.

Sobota 4.července

Příšerná jízda. Sraz v Bráníku, nakládání lodí, byli jsme namačkáni na korbě nákladáku. Odjezd ve 14 hodin¹¹. Jeli jsme Benešovskou silnicí, pod plachtu foukalo. Na autě praskla výfuková roura. Museli jsme zastavit v autoopravně v Českých Budějovicích. Hrozně jsme se zdrželi, jeli jsme v noci. Ve Vyšším Brodě část účastníků vystoupila. Bylo víc místa a mohli jsme se na lavicích natáhnout. Půlnoc.

Neděle 5.července

Od Lenory jsme jeli k Soumarskému mostu. Dojeli jsme tam před jednou hodinou v noci. Když jsme vystoupili z auta, zapadli jsme do mokřiny a namočili si nohy. Na trávě byla hrozně studená rosa. Potmě jsme stavěli stany a šli jsme spát. Ostatní zůstali do rána v autě nebo chodili okolo. Ráno vysvitlo slunce a ozářilo celou krajinu. Muži se dali do opravy lodí, které byly dopravou poškozeny. Vedle nás tábořili manželé s autem a psem. Lída se s nimi svezla do Volar nakoupit a pak s nimi jela do Lenory, odkud si přivezli svoji kanoi. Kolem jezdili vojáci s autem, zajížděli s ním i do vody. Pro pitnou vodu se chodilo na louku do studně. Odpoledne šly děti s tátou na Boubín. Jeli jsme (podle rady staršího pána) vlakem do druhé (vyšší) Zátoň. Odtud jsme šli mírně stoupající silničkou, až jsme po půldruhé hodině došli do pralesa. K vršku to bylo ještě 4 km cesty pralesem, tak jsme to raději vzdali a sešli dolů k jezírku; obávali jsme se, že nestihneme vlak. Sešli jsme do údolí a potom dál podél trati. Zastávku Zátoň jsme přitom přešli; je tam jen malá čekárnička, kterou jsme přehlédli. Utrmáceni jsme došli až do Lenory a odtud jsme jeli vlakem k Soumarskému mostu. Ušli jsme celkem asi 20 km. Máma nám mezitím uvařila makarony. Voda měla jen 11,5 stupňů.

⁹ Plavební komorou; ta byla projektována i pro plavbu vorů

¹⁰ Tj. na naši usedlost u vesnice Sloup

¹¹ Tehdy se v sobotu dopoledne pracovalo

Jenda se brodí ve studené vodě, Teplá Vltava

Pondělí 6.července

Ráno jela máma vlakem do Volar pro chleba. Vrátila se traktorem. Konečně jsme se vydali na cestu. Jenda jel na Vrance, táta s Olinou na kanoi a máma s Lídou v kajaku. Jeli jsme neobydlenou krajinou; řeka se kroutila a měla poměrně málo vody. Dojeli jsme až k soutoku Teplé a Studené Vltavy. Bylo tam krásné tábořiště, ale bez pitné vody¹², ale je tam stůl. Zůstali jsme na tábořišti a koupali jsme se. Voda je tu už o něco teplejší. Jenda jel Vrankou do Studené Vltavy. Okolo jeli na lodi 4 naháči. Vařili jsme italskou polévku a kapustu. Na vaření jsme použili vodu z řeky. Rodiče šli do chalupy vzdálené asi 20 min. chůze, kde chovají krávy. Po cestě se musí přebrodit řeka. Mezitím začalo pršet. Odpoledne šel táta s Lídou a Jendou podívat se po lesních plodech. Procházeli jsme pustou krajinou a nenašli jsme nic, jen několik lišek a podivných borůvek. Šli jsme mokřými loukami, až jsme došli do vesnice Chlum. Vesnice je pobořená a bydlí tam jen několik lidí. Projížděla tudy vojenská auta a zdravili nás malí kluci. Před jedním domem seděl omšelý dědeček a spravoval hrábě. Vedle něj stála civilizovaná žena. Na kopci nad vesnicí je vojenská pozorovatelná. Opustili jsme vesnici a vrátili jsme se na tábořiště.

K večeri byly ovesné vločky s rybízem. K večeru opět pršelo. Šli jsme spát.

¹² Na horní Vltavě lze pít vodu z řeky

Olina na háčku kanoe. V pozadí hrad Rožmberk

Máma s Lídou na kajaku, Jenda na Vrance

Úterý 7.července

Máma brzy vstala a šla do výše zmíněné chalupy pro mléko (její obyvatelka byla Slovenka). Posnídali jsme a v 9hod. jsme vyjeli. Bylo polojasno a postupně se úplně vyjasnilo. Na břehu jsme viděli zelenou chaloupku a před ní myslivce, který v řece rybařil. Za mostem u Pěkné (Šenavy) je krásné tábořiště s pramenem vody, který je slyšet zdaleka crčet. Přistáli jsme u Želnavy a dámy šly nakoupit. Obědvali jsme v tamní hospodě. V Želnavě se staví nový most a silnice. Bylo tam mnoho myslivců. Pod Želnavou se řeka rozděluje na 2 ramena; jeli jsme kanálem na levé straně, který připomíná Zlatou stoku. Bylo tam mělko a místy jsme se museli brodit. V tomto místě už začíná vzduť Lipenské přehrady. Utábořili jsme se na levé straně, kde je vyšší břeh. Jinak jsou kolem břehů bažiny. Vítr vál ve směru plavby. Jenda plachtil na kanoi a Lída se projížděla na Vrance. Bylo horko a žraly nás mouchy, ovádi a střechci. U předsedy JZD jsme koupili mléko. K večeři jsme popíjeli mléko s chlebem a vejci. Po večeři šli rodiče s Jendou na vycházku. Večer se v bažině koupal srnec.

Vjezd do „Jihočeského moře“, skládací kajak

Středa, 8.července

Ráno byla mlha a silná rosa. Znamená to, že bude dlouho pěkné počasí. Když jsme vyjeli, zvedl se protivítr. Řeka se rozlila do velkého jezera, které vytváří mnoho zátok a ostrovů. O desáté jsme přistáli u Horní Plané pod přívozem a vykoupali se. Je tam hezké tábořiště s pramenem pitné vody. Vál silný protivítr a zvedal vysoké vlny. Přistáli jsme na pravém břehu u vojenské pozorovatelny, proti vsi Černá. Je zde krásná vysoká tráva a nad ní je les. Jedinou nevýhodou tohoto tábořiště bylo veliké množství ovádů a střechků, kteří nás nemilosrdně žrali; v lese mouchy tolik nežerou. K obědu byla husa z konzervy s rýží. Děti jely s mámou na kanoi obhlédnout okolí. Namířili jsme na ostrov, kde již tábořili nějakí mladíci a tlust'oší. Plavba na ostrov proti větru trvala 20 minut; zpátky jsme jeli na plachtu rychleji. Stany jsme postavili pod lesem do vysoké trávy. V okolí tábořiště jsou malé „Vraní ostrovy“. Mléko jsme koupili u báby Němky z pastvinářského družstva. Rodiče našli v lese

jen jednu houbu - janka, kterou jsme si k večeři usmažili. Děti se šly s mámou podívat na vojenskou pozorovatelnou, odkud je krásný rozhled.

Čtvrtek, 9.července

Po celý den bylo nebe bez mráčku; bylo tak horko, že nebylo možno pokračovat v jízdě. Táta s Olinou a Jendou přešli na kanoi jezero a ve dvou se vydali na nákup do Horní Plané. Ve vsi bylo několik obchodů s potravinami, potřebami pro domácnost apod. Nakoupili a vrátili se na břeh, kde Jenda mezitím plachtil. Jenda je převezl přes jezero. Mezitím Lída navštívila ostrov a potom si vyprala tričko. Máma vařila oběd a Lída s tátou šli mezitím do lesa. Váleželo se tam hodně dříví, ale houby ani lesní plody tam nerostly. V lese je hodně pramenů. Naše tábořiště je opravdu krásné - ráno slunce ozařuje naše stany, ale vedle v lese je stín. V poledne je tu příjemný chládek a večer se opět slunce vrací. K obědu byla polévka a makarony s husou. Odpoledne jsme jeli na ostrov podívat se na pozorovatelnou, koupali jsme se a fotografovali. Z ostrova jsme plachtili a táhli Vranku za sebou.

Pátek 10.července

Vstali jsme po páté hodině. Bylo chladno. Vypluli jsme na obrovskou vodní pláň. Vál západní vítr, a tak kanoje jela na plachtu. Projeli jsme kolem Horní Vltavice. Z celého města zbylo jen několik domů, které využívají rybáři. Na druhém břehu je hraniční pásmo, nesmí se tam vystoupit na břeh. Obrátil se vítr. O jedenácté jsme dopluli nad Frymburk a utábořili se pod dvěma stromy. Nad tábořištěm je studánka; do města se odsud nedá dojet přímo, musí obcházet záliv (asi půldruhé hodiny). Jeli jsme tam kanoí. Je tam špatné zásobování, nesehnali jsme brambory. Bylo strašlivě horko. Po obědě jsme odpočívali ve stínu stromů. Táta s Jendou jeli na protější břeh hledat lepší tábořiště, ale kvůli hmyzu tam není možno vydržet. Jsou tam borůvky - ty jsme našli také v lese nad naším tábořištěm. Holky je sbíraly a jedli jsme je společně k večeři.

Sobota 11.července

Na tábořišti jsme strávili celý den. Bylo krásné počasí. Rodiče jeli do Frymburku shánět brambory, ale marně. Stáli ve frontě na maso, kde se ženské tlačily a sprostě nadávaly. Koupili tam čerstvé maso (dosud jsme jedli jen konzervy). Všichni kromě mámy jsme pak šli na výlet na Vítkův kámen. Převezli jsme se kanoí na druhý břeh a schovali ji mezi malé borovičky. Nově vybudovanou silnicí jsme došli na kopeček, kde byla rozhledna (trigonometrický bod). Chtěli jsme na ni vylézt a podívat se kudy dál, ale věž byla prohnílá. Překročili jsme údolí a stoupali zvolna cestou po úbočí. Když jsme po delší době zjistili, že tudy na Vítkův kámen nedojdeme, vydali jsme se hustým lesem přímo nahoru. Dostali jsme se na průsek s průhledem na zříceninu. Vítkův kámen je stavba čtvercového půdorysu, je již velmi pobořená. Vedou k ní schody a jsou tam železná vrata, která byla uzamčená. Vedle hradu byl malý domek ohrazený ostnatým drátem a na něm byl nápis: „*Vojenský objekt, vstup zakázán*“. Z domku vylezl voják a prohlížel si nás dalekohledem Potom na nás zavolal a nabídl nám (velmi slušně) klíč od hradu. Chtěl na nás občanský průkaz. Z hradu byla krásná vyhlídka. Pod hradem na druhé straně je několik domů a kostel, který je ve velmi zchátralém stavu. Vraceli jsme se cestou, která vede vlevo kolem kostela a cestu k jezeru jsme si zkrátili lesem. Odpoledne jsme se koupali. Holky plachtily a skákaly z kanoje. Nedaleko od nás jsou 3 stanové tábory: jsou tam malí kluci z Ústí nad Labem. Od západu se začaly stahovat mraky, což znamená změnu počasí. Nad řekou létaly bzučící jepice, na protějším břehu vzplály ohně. Olinka má dnes svátek.

Neděle, 12.července

V noci zuřila vichřice, ale ráno bylo hezky. Rodiče domluvili s vojáky, že nás vezmou autem do Vyššího Brodu. Vyjeli jsme po poledni, na korbě nákladního auta bylo nesnesitelné horko. Dovezli nás na nádraží. Přepřuli jsme na druhý břeh a utábořili se pod olšemi. Koupali jsme se a plavali na nafukovacích. Táta s dětmi se šli podívat do města. Bylo tam plno vojáků - ti zabrali kostel i klášter. Vedle nás tábořili mladíci, kteří vydávali přiblblé zvuky.

Pondělí, 13.července

V noci byla opět strašlivá vichřice. Vyjeli jsme brzy a plavili se krásnými peřejemi. Horní mlýn pod Vyším Brodem jsme překonali tak, že jsme bagáž a Vranku odvezli daleko pod jez, kanoi i kajak jsme přetáhli přes hráz, a sjeli jsme nalehko krásnou peřej pod jezem. Na prvním jezu v Rožmberku bylo málo vody. Vranka projela a kanoi jsme koníčkovali (spouštěli na laně) propustí. Přitom se přetrhl provaz a kanoje plula po proudu. Máma s Lídou projeli šlajsnu kajakem (chytly přitom o dno) a kanoi se jim podařilo chytit. V Rožmberku jsme nakoupili. Tábořili jsme pod mlýnem Ziehensack. Ujeli jsme 26 km.

Úterý, 14.července

Ráno jsme vypluli, ale po chvíli nastal hrozný liják. Zajeli jsme pod keře na břehu, ale i tam na nás teklo. Jeli jsme až do Peček k papírně, kde jsme se schovali. Později se vyčasil a odpoledne dokonce svítilo slunce. V poledne jsme přijeli do Krumlova. Dva jezy jsme přenesli a další dva jsme obešli tím, že jsme loď přenesli průchodem u hotelu Růže. Je tam mlýn, který ještě mele - ale nikoli obilí, ale dřevo. Obědvali jsme v hotelu Růže. Dál jsme jeli krásnými peřejemi, ale voda smrděla jako kanál. Tábořili jsme na samotě pod Zlatou Korunou, kde jsme se ubytovali na seníku. Bydleli tam staří manželé společně se svým synem, dcerou a jejich rodinami. Jedna rodina má 10letou Marušku a malou Evičku, druhá malého chlapečka. Byli jsme ve Zlaté Koruně nakoupit a prohlédnout si klášter. Večer holky pomáhaly hrabat seno. Na seně se nám výborně spalo.

Středa, 15.července

Celý den pršelo, a tak jsme zůstali ve stodole. Holky šly s Maruškou do Rájova pro chleba a potom šly na houby.

Čtvrtek, 16.července

Přes noc hrozně stoupla v řece voda, byl veliký proud a vlny. Sjeli jsme nad jez ve Zlaté Koruně. Pod ním jsme přistáli a složili kajak. Loď a zavazadla jsme odvezli na trakaři na silnici a potom jsme je odvezli na velkém voze¹³ na nádraží. Převlékli jsme se v čekárně do suchého. Přijel vlak, naložili jsme loď do služebního vozu a jeli vlakem do Budějovic. Tam jsme prožili horké chvíle. Náš vlak měl čtvrt hodiny zpoždění a přípoj do Prahy měl odjet za 5 minut. Táta letěl ke služebnímu vozu, ale loď nejdříve odmítali převézt. Pak si konečně dali říct a naložili loď na vůz. Nastal velký zmatek. Tlačili jsme vůz s ranci a pytli po peróně a doběhli jsme před lokomotivu právě ve chvíli, kdy měl vlak odjíždět. Věci jsme naházeli do služebního vozu a celí utrmácení vletěli do vagonu. Vystoupili jsme v Červanech a dali si tam v hospodě večeři. Chtěli jsme odjet i s loděmi do Davle, ale přípoj, na který jsme čekali byl motorák, který loď nepobere. Dali jsme loď do úschovy a odjeli na Sloup.

K O N E C

¹³ Zřejmě čtyřkolák vypůjčený od nádražáků